

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „MIP-TS” OOD

Strona przeciwna: Naczałnik na Mitnica Warna

Pytanie prejudycjalne

Czy zakresem stosowania art. 1 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 791/2011 z dnia 3 sierpnia 2011 r. w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego i ostatecznego pobrania tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rodzajów tkanin siatkowych o otwartych oczkach z włókien szklanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej jest objęty przywóz tkanin siatkowych o otwartych oczkach z włókien szklanych – o wielkości oczka powyżej 1,8 mm na długość i szerokość oraz o wadze powyżej 35 g/m², z wyłączeniem tarcz z włókna szklanego – obecnie objętych kodami CN ex 7019 51 00 i ex 7019 59 00 (kody TARIC 7019 51 00 10 i 7019 59 00 10), które w dniu 10 kwietnia 2012 r. zgłoszono do procedury „dopuszczenia do swobodnego obrotu i końcowej konsumpcji”, wskazując ich pochodzenie z Tajlandii i wysyłając je z tego państwa, lecz które pochodzą z Chińskiej Republiki Ludowej, które to pochodzenie ustalono w ramach postępowania obejmującego dochodzenie i sporządzenie sprawozdania przez służbę OLAF zgodnie z rozporządzeniem nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 20 kwietnia 2016 r. – Asociacija na bylgarskite predprijatija za mezdunarodni prewozi i pytiszтата (AEBTRI)/Naczałnik na Mitnica Burgas działający jako następca prawny Mitnica Swilengrad

(Sprawa C-224/16)

(2016/C 243/23)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociacija na bylgarskite predprijatija za mezdunarodni prewozi i pytiszтата (AEBTRI)

Strona przeciwna: Naczałnik na Mitnica Burgas działający jako następca prawny Mitnica Swilengrad

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w celu zapobieżenia wydawaniu sprzecznych orzeczeń sądowych Trybunał [Sprawiedliwości Unii Europejskiej] jest właściwy, aby dokonać – w sposób wiążący sądy państw członkowskich – wykładni [konwencji celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR (konwencji TIR) z dnia 14 listopada 1975 r., zatwierdzonej w imieniu Unii Europejskiej rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2112/78 ⁽¹⁾] w odniesieniu do dziedziny regulowanej w art. 8 i art. 11 tej konwencji w celu oceny istnienia odpowiedzialności stowarzyszenia poręczającego, którą uregulowano także w art. 457 ust. 2 [rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (rozporządzenia przyjętego w celu wykonania kodeksu celnego ⁽²⁾)];
- 2) Czy wykładnia art. 457 ust. 2 rozporządzenia przyjętego w celu wykonania kodeksu celnego w związku z art. 8 ust. 7 (obecnie art. 11 ust. 2) [konwencji TIR] – oraz not wyjaśniających do tych przepisów – pozwala na przyjęcie, że w wypadku takim jak niniejszy, przy nastąpieniu wymagalności określonych w art. 8 ust. 1 i 2 [konwencji TIR] należności, organy celne powinny domagać się w miarę możliwości ich zapłaty od posiadacza karnetu TIR, bezpośrednio zobowiązanego z tytułu tych kwot, przed wystąpieniem z żądaniem wobec stowarzyszenia poręczającego?

- 3) Czy odbiorcę, który nabył lub zatrzymał towary, co do których jest mu wiadome, że są one przewożone z zastosowaniem karnetu TIR, i w odniesieniu do których nie ustalono, iż zostały one przedstawione i zgłoszone przed docelowym urzędem celnym (urzędem celnym przeznaczenia), należy uważać – jedynie ze względu na te okoliczności – za osobę, która powinna była wiedzieć, że towary usunięto spod dozoru celnego, i stwierdzić, że jest on solidarnym dłużnikiem w rozumieniu art. 203 ust. 3 tiret trzecie w związku z art. 213 [rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny]?
- 4) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie: czy brak działań administracji celnej mających na celu żądanie zapłaty długu celnego od tego odbiorcy stoi na przeszkodzie realizacji odpowiedzialności stowarzyszenia poręczającego określonego w art. 1 pkt 16 [art. 1 lit. q] [konwencji TIR], uregulowanej także w art. 457 ust. 2 rozporządzenia przyjętego w celu wykonania kodeksu celnego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2112/78 z dnia 25 lipca 1978 r. dotyczące zawarcia Konwencji Celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR (Konwencja TIR) zawartej w Genewie dnia 14 listopada 1975 r., Dz.U. L 252, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, Dz.U. L 253, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 2 maja 2016 r. –Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston/T. G. Brosman**

(Sprawa C-251/16)

(2016/C 243/24)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston

Strona pozwana: T. G. Brosman

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada nadużycia prawa, którą zgodnie z wyrokiem Trybunału w sprawie Halifax stosuje się do kwestii związanych z podatkiem VAT, ma bezpośrednią skuteczność wobec jednostki w sytuacji, gdy brak jest środka krajowego, ustanowionego na drodze legislacyjnej lub sądowniczej, który wdrażałby tę zasadę, w okolicznościach, w których – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – zmiana kwalifikacji transakcji poprzedzających sprzedaż i transakcji sprzedaży nabywcom (zwanym dalej łącznie „transakcjami skarżących”), zgodnie z twierdzeniami [Revenue] Commissioners, powodowałaby obciążenie skarżących podatkiem VAT, w sytuacji gdy zobowiązanie podatkowe nie powstało z racji prawidłowego stosowania przepisów prawa krajowego obowiązujących w chwili dokonywania przez skarżących tych transakcji?
- 2) Jeśli odpowiedź na pytanie 1 brzmi, że zasada nadużycia prawa ma bezpośrednią skuteczność wobec jednostki nawet w sytuacji, gdy brak jest środka krajowego ustanowionego na drodze legislacyjnej lub sądowniczej, który wdrażałby tę zasadę, czy zasada ta była wystarczająco jasna i precyzyjna, aby mogła mieć zastosowanie do transakcji skarżących, które miały miejsce przed wydaniem przez Trybunał wyroku Halifax, w szczególności mając na względzie zasadę pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań skarżących?
- 3) Jeśli zasada nadużycia prawa ma zastosowanie do transakcji skarżących, co skutkuje koniecznością zmiany kwalifikacji tych transakcji, to:
 - a) jaki mechanizm prawny należy zastosować, aby obliczyć i pobrać podatek VAT od transakcji skarżących, skoro przepisy prawa krajowego nie przewidywały, aby transakcje te podlegały opodatkowaniu podatkiem VAT, nie przewidywały sposobu jego obliczenia i pobrania, oraz
 - b) w jaki sposób sądy krajowe mają ustalać zobowiązanie z tego tytułu?